

Nr. 428. Folkethingets Forhandlinger.

6781. 1ste Deb. af Lovf. om Paalæg af

sen), da forekom det mig ikke ganske heldigt. Jeg fastholder endnu, at den „Plyndring“, som det ærede Medlem omtalte i Begyndelsen af sit Foredrag, kom ham selv til at anerkende i Slutningen, om end paa en anden Maade. Den historiske Felttagelse, som det ærede Medlem var saa venlig at gjøre mig opmærksom paa, skal jeg gjerne indrømme ham, og saaledes tage tilbage. Jeg veed meget vel, at om end Tienden først blev indstiftet for 1,800 Mark siden, saa er det kun 800 Mark siden, at den blev indført her i Danmark, og at det var Knud den Hellige, som tvang Bønderne til at betale Tiende, og derfor maatte bødes med sit Liv. Det viste sig altsaa, at man end ikke dengang havde fundet Tienden saa retsfærdigt, det er derfor ikke saa forunderligt, at Efterlægten, som ser, hvorledes Oprindelsen til denne Tiende har været, ønsket denne Retfærdighed, som i de Dage ansaas for meget haardt Uret, udjævnet.

Winther: Det er forunderligt, at man her atter og atter vender tilbage til Spørgsmaalet om, hvorvidt dette Lovforslag netop egner sig til at ordne denne Sag paa en tilfredsstillende Maade. Da Forslagsstilleren to Gange, og jeg kan gjerne sige tre Gange, har erklæret, at det ikke var hans Tanke at Lovforslaget var i stand hertil, men at det var hans Hensigt, at det skulde træde i stedet for en Interpellation til Ministeren, forunderer det mig, at man vil komme tilbage herpaa og ligesom gjøre sig stor paa Forslagsstillerens Beforsning overfor det uheldige og ufuldstændige Lovforslag. Dette forekommer mig virkelig at være at tage Sagen paa en lidt uvelvillig Maade overfor Forslagsstilleren og ligesom forekaste ham Noget, som om han troede, at han havde præsteret et Mesterværk, naar han netop selv har sagt, at det ikke var Andet end et Forsøg paa at faa fremæffet, hvilken Mening Regjeringen havde om dette Spørgsmaal i det Hele, og om muligt ogsaa at faa Thinget til at afgive sin Mening herom. Nu

11te Møde. Ordentlig Samling, 1870-71.

6782. 1ste Deb. af Lovf. om Paalæg af

finder jeg, at, naar man vil være retsfærdig, saa skal man tage et saadant Forslag, som Forslagsstilleren giver det ud for, og ikke anlægge en anden Maalestol. Der som Forslagsstilleren havde haaret sig saa naragtig ad, at han var traadt op og havde sagt, her ser det ærede Thing et Forslag, som jeg haaber skal blive ophævet til Lov i denne Session, da det er fuldstændig udtømmende i alle Cirkelheber, og derfor vil jeg haabe, at man gaar med mig og vedtager det, dersom jeg var optraadt paa denne Maade, saa vilde jeg finde, at den høitærede Minister og de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 5te Valgkreds (W. Holm) og Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) kunde have høvt Anledning til at udtale sig paa en saa tilbagevisende Maade, som de have gjort; men Herregud, jeg træder jo ganske befredent op og spørger blot: Hvad mener Regjeringen om dette Spørgsmaal, og dette have vi jo heldigvis faaet at vide. Jeg har nu som sagt opnaaet det, jeg kan opnaa i denne Samling, læst at den er stræden saa langt frem; det, som den høitærede Minister har udtalt, er meget betegnende for mig, og jeg skal vide at benytte det i en senere Tid. Da dette Forslag ikke nu kan komme til at forelægges til det ærede Things Behandling, efter som Tiden er saa langt fremstøden, er det altsaa en Selvfølge, at jeg ikke agter at fastholde det længere, og det er naturligt, at naar jeg ikke kan opnaa den ene af mine Hensigter med Lovforslaget, saa er det hensigtsløst at lade det staa til Voting her, efter at Stillingen er bleven en saadan, at det, hvis man negter dette Lovforslag, Overgang til 2den Behandling kan komme til at se ud, som om man giver den høitærede Minister Ret i hans Anskuelse, uagtet man blot vil give Forslaget Uret, at være fuldstændigt. Saameget mine Herrer, kan jeg nok se, at den nuværende Situation er en saadan, at det ikke vilde være rigtigt, om jeg vilde fastholde mit Forslag til Afstemning under de Omstændigheder, som ere tilfede, thi jeg er